

talende, men, som sagt, jeg haaber, der bliver den fornødne Tid til at gennemgaa Enkelthederne ved Udvalgsbehandlingen.

Bestemmelsen i § 43 om Menighedsraadets Samtykke til Afhændelse af Præstegaardsjorder, altsaa: en revolutionær Ændring af Bestemmelserne i Lov af 4. Oktober 1919 om Salg af Præstegaardsjorder til Husmandsbrug, kan vi Socialdemokrater ikke gaa med til. Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har udførligt omtalt denne Bestemmelse, saa mine Bemærkninger skal kun tjene til yderligere at understrege hans Udtalelser. — Bestemmelserne i §§ 46 og 47 er, saa vidt jeg kan se, overensstemmende med Bestemmelserne i Lov af 1. April 1921. — Reglerne om Pension og Naadensaar i §§ 50—52 er ifølge Bemærkningerne ikke afvigende fra de nugældende Regler. Ministeren har her valgt ikke at følge det kirkelige Udvalgs Forslag, der bl. a. gaar ud paa, at Beløbet for Naadensaaret skal forrentes. Jeg tror, at den højtærede Kirkeminister har valgt den bedre Del i det Tilfælde. — I Henhold til § 61 bliver Medlemmerne af en Valgmenighed Genstand for en Slags Forskelsbeskatning, idet den Del af den dem paalignede Kirkeskat, der ikke svares til Valgmenigheden, skal betales til Sognemenigheden. Jeg synes, der er noget tiltalende ved, at Skumlerierne om Valgmenighederne som Skattely af sig selv maa ophøre, hvis Forslaget paa det Omraade ophøjes til Lov.

Det 6te Afsnit, om Lønningsmidlernes Bestyrelse, indeholder adskillige nye Regler og Bestemmelser, som jeg tror trænger til en grundig Udvalgsbehandling, ikke mindst hvad § 69 angaar. Der forekommer i § 69 Regler for Provstiudvalgenes Oprettelse og Sammensætning, og disse Udvalg faar — det fremgaar jo for øvrigt af samtlige Forslag — en meget udstrakt Indflydelse paa økonomiske Anliggender. Jeg indser ikke, hvorfor Stiftsøvrighederne i Forbindelse med Konsulenterne ikke kan udøve det Tilsyn, som her er tiltænkt disse Provstiudvalg. Desuden er der dertil at sige, at Oprettelsen af disse Provstiudvalg dog vil medføre en hel Del Udgifter, og vi kan jo nok have behov at spare, hvad spares kan.

I det 7de Afsnit, hvor de almindelige Bestemmelser omtales, anerkendes Præsternes Forhandlingsret, og der fastsættes Regler for Flyttestedgørelser. Jeg tror, det er meget betimeligt at faa indført lovordnede Regler paa det Omraade. Men, som allerede sagt, Forslaget indeholder jo en Mængde Enkeltheder, der bedst egner sig for Drøftelse i Udvalg. Jeg vil gerne

slutte med at sige, at en saadan Drøftelse vil vi fra vor Side gaa med til uden Fordomme af nogen Art.

Johannes Lou: Jeg skal paa mit Partis Vegne have den Ære at gennemgaa Lovforslaget om Præstelønninger, medens Lovforslagene om Kirkers Bestyrelse og Kirkers og Kirkegaardes Vedligeholdelse vil blive gennemgaaet paa Partiets Vegne af det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt.

Dette Lovforslag har, som en Række andre Lovforslag, en Del formelle Mangler. Den mest iøjnefaldende er den, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg allerede har omtalt, nemlig at man i Lovforslagets § 69, 6te Stykke, pludselig omtaler Forholdene med Hensyn til Provstiudvalgene i København og Frederiksborg. Hvis vi derved kan spare en særlig Lov herom, har jeg ikke noget imod denne formelle Mangel. Værre er en lille almindelig Mangel i § 14, idet der staar: „Naar en Sognepræst eller en residerende Kapellan i en Købstad, der har Eksamensalder . . . “. Da det jo neppe er Købstaden, der skal have Eksamensalderen, men Sognepræsten, mener jeg ikke, man skal give det høje Landsting Lejlighed til en Korrektion, saa at vi af den Grund skulde have Lovforslaget tilbage til Folketinget.

Foruden forskellige formelle Mangler har dette Lovforslag en Specialitet, idet jeg ikke har set mange Lovforslag, der paa saa mange Punkter overlader til Ministeren selv at fastsætte Regler og Reglementer. Jeg mener, at det i allerhøjeste Grad vil blive Udvalgets Sag at søge at lære disse Reglers og Reglementers Indhold at kende, saaledes at vi sikrer os saa meget som muligt, og fremfor alt maa vi jo søge at skaffe os Garanti for, at disse Regler virkelig fremkommer, saa det ikke skal gaa med disse Regler, som det f. Eks. er gaaet med Reglerne i § 22, 2det Stykke, i Loven af 4. Oktober 1919, som endnu ikke har set Dagens Lys.

Naar vi nu skal drøfte dette Lovforslag, mener jeg, det er fuldstændig rimeligt at se det i Relation til det kirkelige Udvalgs Arbejde, thi vi maa jo fra vor Side se hen til, hvilket Hensyn Statsmagten, Rigsdagen, tager til de kirkelige Udvalgs Arbejde gennem Tiderne. Jeg skal ganske kort omtale, hvor lidt Hensyn Staten, Rigsdagen, tidligere har taget til kirkelige Udvalgs Arbejde. Efter Grundlovens Bestemmelse om, at Kirkens Forfatning ordnes ved Lov, mente man, at Kirkeforfatningen skulde bygges op paa en Kirkedag, som Kongen havde anordnet, og der blev gennem lang Tid bevilget Penge til en saadan, men det endte